Heimdallafton tisdagen den 22 september

Kvällens anförande blev lättsamt, innehållsrikt och nöjsamt. Det låg nära till hands att associera till stand-up comedy och till hur **Lars E Svensson** för nästan två år sedan roade med sin föreställning om det inte så humortyngda ämnet SAOB-historik.

Talaren, vår medlem, Antikrundan-experten **Joakim Bengtsson**, förmedlade fritt och otvunget erfarenheter från ett långt liv bland gamla prylar under rubriken *Trender i antikvärlden*. Det började enligt honom själv redan i unga barnaår och har nu via olika egna och andras auktionsverk lett inte alls bara till Antikrundan utan också till verksamhet som konsulterande auktoriserad värderingsman.

Inte minst uppehöll sig talaren inledningsvis vid Antikrundan och auditoriet sig fick sig till livs ett och annat om sådant som inte synts i TV. En dam ville ha värderat en glasburk med hundraårig sparris, en annan två benknotor från 1904 och ytterligare en - från Helsingborg upplystes det - ett tandgarnityr. Förväntansfulla med sådana klenoder får dock i allmänhet lämna utan att hamna i rutan och utan något överraskande värdebesked. Annars är utgångspunkten i Antikrundan just att alla som köar på plats skall få sitt medhavda värderat. Och de är många som kommer, när Antikrundan är på besök. I Göteborg tidigare i år var det till en början flera tusen förväntansfulla och värderarna ”räddades” från sen kvällstjänst enbart av att ett rejält åskväder betydligt reducerade verksamheten.

Alldeles ovanligt i sammanhanget är f ö inte att expertens ungefärliga fråga ”Varför är Du här, när Du ju vet allt om Din grej inklusive vad den är värd?” besvaras med ett frankt och öppenhjärtigt ”Jo, jag vill vara med i TV!” Och ibland, bekräftade talaren vidare, finns av olika skäl alls inget försäljningsvärde men vederbörande kan få ett försäkringsvärde (exempel ur skrivarens egen fatabur: en drygt halvmeterhög statyett i drivet silver av en romersk gudinna med ett bevingat järnvägshjul i famnen som ingen någonsin skulle vilja betala pengar för och som ägd av en släktförening inte anständigtvis gick att smälta ned till säljbart silver).

Mellan alla frågor som hela tiden avbröt underhållaren till dennes påtagliga förnöjelse - och medverkade till intrycket av standup comedy - upplystes att Antikrundan gått i 38 säsonger, varav 18 under hans medverkan, att normalt tjugotalet experter är engagerade och under en hektiskt period i slutet av

sommaren far Sverige runt som ett forna tiders resande teatersällskap, att det är viktigt med en historia som gör sig bra i TV, att inte ens alla filmade föremål visas i TV, att mycket filmat redigeras bort utan att det märks det allra minsta samt att experterna själva - obegripligt nog - lär tycka att den engelska förlagan är bättre än den svenska.

Vad gällde värderingstrender berättades att sådana skiftar, ibland oförklarligt och ibland rätt häftigt. Något visst, beständigt värde finns sällan. Uttalanden av s k influencers i sociala medier eller TV kan påverka. Som exempel nämndes att furumöbler av ett rätt ointressant slag plötsligt blev våldsamt efterfrågade och följaktligen rusade i pris efter att ha förekommit i den amerikanska realityserien The Kardashians. Ett annat exempel var att mönstrade kaffekoppar från bl a Rörstrand och Gustavsberg blev utomordentligt eftersökta (i Kina?), eftersom det helt enkelt blev high fashion att samla på sådana, medan å andra sidan kopparsaker från 1800-talet, som ett tag var eftertraktat, nu var mer eller mindre utan annat värde än metallens. Denna senare upplysning kompletterades med att guld och silver f n ofta nog betalas högre som skrot än i bearbetat skick. Talaren gav som exempel att för en silveruppsättning bjöds 40 000 kr men gick i skrotat skick gick för 60 000 kr och för ett tjockt guldarmband bjöds 29 000 kr men skrotat blev det 39 000 kr - svårförklarligt men likväl dagsens sanning enligt talaren.

Denne rekommenderade f ö anlitande av proffs vid större försäljningar. Detta är motiverat inte minst av att den svenska skattelagstiftning fullt lagligt kan hanteras på ett s k fördelaktigt sätt av den som vet, något vanliga boupptecknings förrättare, inkluderat advokater, ofta är omedvetna om.

Till kvällens föreställning hade drygt 60-talet deltagare anmält sig. De minglade disciplinerat stående, låt vara i stor utsträckning vid av dem själva tidigt utvalda bord, och kunde därefter glädjas åt mycket välsmakande ”halstrad regnbågsfilé, citronsmörsås, fänkålspicklade morötter, mörktbrödsmul och dill”.

I vanlig ordning hälsades inledningsvis gäster särskilt välkomna men också den efter årslång jordenruntresa återkomne Martin Lundin. Som en nymodighet - i och för sig alldeles för sent introducerad - uppmärksammades s k Heimdall-veteraner, dvs medlemmar som tidigare haft särskilda förtroendeuppdrag inom sällskapet. Denna gång gällde det i bokstavsordning Claes von Otter, styrelseledamot några år, Per Håkan Persson, nyligen avgången gillesmästare, Stig Persson, tidigare såväl styrelseledamot som sammankallande i

valberedningen, Lars Ramklint, sekreterare sedan början av seklet fram till sin avgång efter en bilolyckshändelse strax före sällskapets 125-årsjubileum, Elefthérios Sotiriou, styrelseordförande 2013 och 2014, och Martin Sunnqvist, av och till vikarierande sekreterare under andra halvan av 10-talet och därtill föredragshållare vid nästa sammankomst.